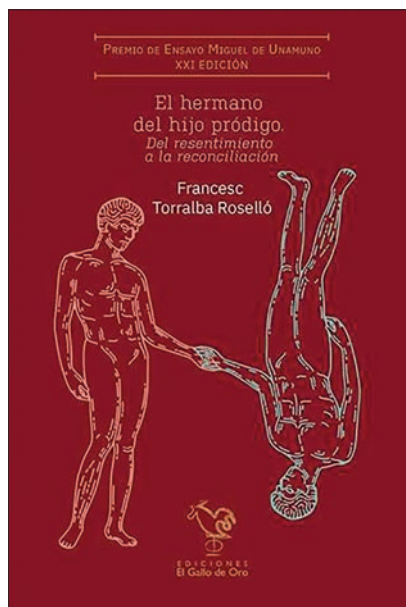

CRÍTICA LITERÀRIA

ROSA M. BOIXAREU VILAPLANA
Bibliista

«L'economia del do...»

FRANCESC TORRALBA

El hermano del hijo pródigo
Del resentimiento a la reconciliación
Ediciones El Gallo de Oro, 2021,
171 pàg.

«La paràbola és una obra oberta», diu Torralba gairebé a la meitat del llibre. Ell mateix aprofita tal obertura per fer un assaig antropofilosòfic de les qualitats dels personatges: d'aquelles condicions amb les quals se'ls descriu indicant allò que constitueix la seva manera d'ésser. Com que la paràbola és oberta, va més enllà.

I amb la paràbola com a referent, amb aquestes «qualitats» que acompanyen les emocions i els sentiments, se'ns ofereix una reflexió sobre l'ésser humà sobretot en la vessant de la culpa, el penediment, la reconciliació, el perdó; altres qualitats-actituds-situacions les acompanyen: la humilitat, la vergonya, l'enveja, la festa, etc. També l'amor: la manera de fer que defineix el *pare*, com a donació incondicional i incondicionable. Una reflexió esperonada pel munt de qüestions que es van desgranant a vegades de manera implícita, o bé el mateix redactat les suggereix, i que, per si mateixes, ja constitueixen un text paral·lel. És a dir, tenim la representació dramàtica de la paràbola amb tres vessants simultànies: la narració amb la reflexió, pròpia de l'autor, les referències d'*altri*, i les qüestions plantejades, que deixen que sigui el lector qui cerqui la resposta, admeti que no la té, o bé, n'hi generi d'altres.

Mentre llegia, i rellegia, el llibre recordava, en el sentit bíblic del terme, el passatge de Caïn (qui resta encallat en el reconeixement del mal fet), en la pel·lícula *Maixabel* (la dificultat de perdonar-se a si mateix), en *No diguis res* de Patrick Radden Keefe (la cara més fosca i punyent de la violència). Vint-i-cinc capítols breus, intensos i, també, controvertits, perquè les qualitats, emocions, i sentiments, que es tradueixen en decisions i actituds a la vida real no sempre sintonitzen amb la lletra que els il·lustra: el perdó demana temps i generositat; el *pare* és el referent, però hom participa de la humanitat dels dos fills: l'autor parla d'«autoanàlisi vital». Com el penediment i les circumstàncies que l'acompanyen (si al fill petit li hagués anat bé, tornaria?). Com el temps que tot ho redreça i tot ho capgira. Com aquest llibre que, encarant-te amb el que diu, remou la intel·ligència amb sintonia, distància, *impàs*. No us el perdeu.

RAUXA

La deserció del poble (i II)

A diferència del que havia estat la tònica habitual al llarg de dos mil anys d'Església, avui per primera vegada les vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa han deixat de ser representatives de la realitat social. La gran majoria de vocacions surten de famílies més o menys benestants, mentre que les famílies humils només excepcionalment són capaces de suscitar-ne.

Una cosa semblant succeeix amb les conversions al cristianisme: gairebé totes les persones que descobreixen la fe en Crist i es fan batejar destaquen per una bona formació intel·lectual. Fins i tot les parelles que avui decideixen passar pel sagrament del matrimoni, habitualment solen gaudir d'una posició econòmica còmoda. I pel que fa als nous moviments i les prelatures personals, que és precisament d'on surten moltes de les vocacions, fins ara no han estat capaces d'atraure les famílies humils.

Amb totes les excepcions que es vulgui, aquest és el retrat del nostre catolicisme: una Església sense pobres, una Església de selectes. Per tal que aquesta manca d'universalisme no converteixi l'Església en un grup endogàmic, satisfet d'ell mateix i sense experiència de la creu, l'única via possible i necessària és l'abaixament. Més que mai, avui, el cristià, ja sigui sacerdot, consagrat o laic, ha d'assumir la mateixa creu de Crist i fer-se pobre. Aquesta pobresa va més enllà de la realitat estrictament socioeconòmica, però sigui com sigui només el lliurament personal en cos i ànima ens pot convertir realment en cristians. Sense encarnació no hi ha Església.

EDUARD BRUFAU